

Aimé i la naturalesa

Aquell dia tot va ser un caos quan va veure que les agulles del seu rellotge tocaven les deu de la nit. Tot d'una, la seva ment va començar a recordar com va anar a parar a aquell indret, desolat, ple de solitud i fins i tot esgarrifós. Només s'escoltava el so de l'aire movent els arbres amb força i com sentia la pressió del moviment en el seu rostre, va tancar els ulls i es va repetir a si mateixa que tot era un malson i que despertaria d'immediat.

Un minut, dos, tres... res. Silenci absolut, obscuritat i boira envoltant-li el cos, envoltant la seva presència. I si aquell paratge podia ser el limbe? I si potser havia mort i acabava de parar a l'infern més profund i insòlit de tots els inferns possibles?

L'Aimé tot negant amb el cap va mirar al seu voltant, intentant tranquil·litzar-se, mantenint una certa estabilitat.

Tot seguit els seus peus començaren a caminar amb una visió fixa als arbres, la seva única companyia. Preguntant-se si tot allò que li estava passant, era la realitat i com podria sobreviure?

Els seus pensaments s'ennuolaven quan intentava solcar entre els seus rècords per veure si podia aclarir-se, però sense èxit. De lluny, va veure una caseta i un somriure se li va aparèixer al instant. Va córrer tant de presa com el seu cos li permetia, dient-se: ja no estic sola! Però malauradament la seva sorpresa va ser decebedora, en aquell habitatge no hi havia ningú, només hi havia una taula amb una cadira i un deu escrit a la paret. Un calfred li va recórrer l'esquena, sospirant pesadament i va murmurar:

-Un altre cop el número deu...què deu significar? -

L'Aimé, insegura i intranquila, es va asseure a la cadira, recolzant el seu cap contra la taula. Feia olor a humitat i a vell, a continuació i sense contenir-se més, unes quantes llàgrimes van lliscar dels seus ulls blaus, acompanyades de sanglots insostenibles.

-P-per què...m'ha passat això? O-on està el meu món, la meva família? O-on estic...? -

Després d'estar plorant una llarga estona, la noia es va quedar dormida del cansament que tenia desde que va començar el seu malson. Tot d'una i sense previ avís, un reflex d'un dels seus rècords va començar a expandir-se visualitzant la seva pròpia silueta. Era un moment del seu passat, trobant-se enmig d'un bosc engegant llumins i com començava a cremar les fulles que envoltaven els arbres per fer-los abrasar i escampant la boira de seguida perquè no la descobrís ningú.

Es va despertar de sobte i amb la respiració agitada, va notar que estava tremolant lleugerament, havia sigut ella qui va maltractar el bosc fa un anys. I si la naturalesa li estava donant el seu càstig, conèixer les conseqüències que allò podia haver comportat? L'Aimé es va sentir penedida dels seus actes, però si més no, ho va fer per una causa que ella considerava justa.

El dia abans del succés, un home la va incitar perquè cremés el bosc i si no ho feia faria mal a la seva família i no la tornaria a veure mai més. L'Aimé presa del pànic i sense saber que el que cremaria seria un bosc sagrat, només tenia la idea de salvar a la seva família. I es el que va fer, la imatge del record no era mentida.

Però ara la naturalesa li estava fent memòria que ella mateixa també tenia una família i hostes que eren els animals, qui vivien entre els arbres i que per culpa seva ja no existien

en el món d'on provenia l'Aimé. Ara podia entendre perquè estava en aquell lloc, rodejada d'arbres. Eren els mateixos que ella va cremar en un temps remot i li estaven donant l'oportunitat de reconstruir la seva essència en el món real. Llavors va descobrir a sota del seu braç una nota que deia les paraules següents:

- Esforç
- Aprenentatge
- Vida
- Amabilitat
- Empatia
- Solidaritat
- Llum
- Aigua
- Afecte
- Color

La noia va mirar aquella nota amb estranyesa i va contar les paraules, bet aquí que hi havia deu paraules! Devia tenir relació amb el número que li va marcar el rellotge i el número que estava a la paret? Potser si, encara que no sabia ben bé que fer amb aquelles paraules ni com connectar-les entre si. Va començar a rumiar quines solucions eren possibles per resoldre aquell misteri.

L'endemà, sense poder conciliar el son, es va aixecar de la cadira lentament i va sortir de la caseta, era un ambient molt diferent del que va veure el dia abans, el sol il·luminava el bosc i feia xiular als ocells que volaven damunt dels arbres. Decidida, es va endinsar a l'arbreda i va veure que hi havien arrels molt seques que necessitaven aigua.

-Aigua! -va dir ràpidament, pensant que també era una de les paraules de la nota. -

I llavors va sortir del bosc i va veure a sobre d'una petita muntanya una deu que serviria perquè les arrels creixessin. Es va acostar a la muntanya i va mirar cap a dalt, hi havia una pujada llarga i els sorolls del seu estómac avisaven que tenia gana. Els seus peus començaren a pujar per la muntanya de mica en mica, va passar una mitja hora i va decidir descansar. De sobte, li va cridar l'atenció uns fruits que es trobaven al seu costat.

-I això? - va mirar als dos costats per veure qui li havia deixat aquells fruits, però no va veure ningú.- Espero que siguin comestibles -deia en un to dubtós.-

Es va ficar a la boca un dels fruits i el va mastegar lentament, tenia un gust molt dolç, li va agradar. Se'ls va posar a la butxaca per guardar-los després de menjar-se un parell més i va continuar la seva recerca.

Després d'una altra caminata, ja notava el fort cansament que allò li provocava més el cansament de la nit, però no podia aturar-se més o les arrels moririen.

Al cap d'una estona, els seus ulls es van quedar meravellats per la brillantor que desprenia aquella deu que semblava creada per deïdats, mai havia vist alguna cosa igual. Va somriure plena d'il·lusió i s'hi va acostar depressa, es va ajupir i es va refrescar la cara, prenent d'aquella aigua fresca i transparent.

Va ser sorprenent com va recuperar les seves forces i ara tocava baixar l'aigua cap a les arrels, per sort havia portat la seva motxilla i va treure una ampolla buida del suc que s'havia pres el dia anterior. Va submergir el recipient en l'aigua i va omplir-la fins dalt, tancant-la perquè no s'escapés el líquid.

A continuació, va tornar a baixar per on havia vingut i més tard va arribar al bosc, va destapar l'ampolla i la va bolcar, fent caure l'aigua. Les arrels van començar a florir i sense aturar-se, es van convertir en uns preciosos arbres plens de vida i goig. L'Aimé va mirar el seu rellotge i li marcaven les tres. Quina sorpresa! Potser el número de la paret també havia disminuït, va tornar a la caseta i efectivament, ara havia un tres. Ja començava a entendre la importància de les seves accions, la seva fi era recuperar la naturalesa que va fer desaparèixer.

Tatxant les paraules, només li quedaven tres: aprenentatge, empatia i afecte. De cop i volta, es va sentir un xiscle de dolor. L'Aimé va sortir de seguida i va mirar al seu voltant per veure si trobava el lloc d'on provenia aquell crit. Corrents sense parar, es va endinsar de nou al bosc, cada vegada més fins a ensopegar-se amb una branca, queixant-se del dolor sofert en les cames, va continuar seguint la veu dels xiscles.

La noia es quedà sense aire quan va veure la imatge d'un mico petit ferit, plorant en el terra. Va acostar-se ràpidament cap a ell i va intentar curar-lo, obrint la seva motxilla tragué esparadraps i alcohol per curar la ferida. Per sort no era profunda. Ara tocava la part més difícil, que el mico pogués estar-se quiet per poder guarir-lo, va mirar el mico i ell es va calmar, va ser com per art de màgia! Lentament va netejar la ferida i a posar-hi alcohol, l'animal començà a moure's pel terra cridant pel dany que li feia. L'Aimé va intentar tranquil·litzar-lo i el va subjectar amb total delicadesa a sobre de les seves cames, com si fos un nadó.

El soroll dels seus xiscles van anant canviar de volum, més suaus. Ella sospirà alleujada i per últim li va posar l'esparadrap amb molt de compte. Va mirar al mico que la mirava fixament i es podia veure com uns ulls nets i purs donaven la sensació que la criatura estava agraïda i li correspongué amb un gran somriure. Però l'ambient es va tensar per moments quan de sobte, va aparèixer un mico molt més gran, potser era la seva mare que l'estava buscant. La noia va deixar el mico a poc a poc en el terra, sense fer-li mal i ell va anar corrents cap a la seva mare amagant-se darrere d'ella. L'Aimé es va alegrar de que ja estigués més bé, però ara la situació es complicava. I si la mare l'atacava? Quieta en el seu lloc, va veure com s'acostava cap a ella i va mantenir la mirada fixa en els seus ulls, no denotaven ni fúria ni enuig, solament pau i tranquil·litat. Aleshores va aprendre que els animals eren agraïts, que no se'ls ha de rebutjar ni criticar per l'aparença que tinguin. Després d'uns segons, els dos micos es van anar i ella es va acomiadar amb la mà amb un somriure d'orella a orella, el seu rellotge va sonar, no indicava cap hora i va anar corrents cap a la caseta. No hi havia cap número, només una altre nota que deia: espero que hagi après a conviure amb la naturalesa. I en llegir-la la va guardar a la seva butxaca i es va quedar pensativa, qui era la persona o cosa que estava deixant-li aquells senyals... ara ja no li importava, sabia que la naturalesa era un tresor preciós i que tenia que cuidar-la juntament amb els seus hostes.

Va menjar-se els últims fruits i un gran badall es va fer present, va reclinar-se a la taula i va intentar dormir una estona. Al dia següent una veu familiar la va despertar:

-Aimé desperta't, has d'anar al parc a acompanyar a la teva germana! Ahir vas dormir gairebé tot el dia, et trobes bé? -

-M-Mare!? On estic? -

-On vols estar? Ets a casa! -

-Ah... i el bosc? I la caseta? I...I...els micos estan bé? -

-Deixa de dir ximpleries i lleva't d'una vegada, nena. -

-P-Però mare...d'acord...

L'Aimé va tenir una forta sensació d'enyorança i es va llevar amb desgana, al final tot plegat va ser un somni? No ho podia creure, va ser tot tan real, va sentir dins seu les emocions més grans que mai havia sentit.

Ah! La nota, té que ser per aquí... Va buscar el paper en la seva butxaca i per sort estava, la va obrir i va recordar el que havia fet en aquell indret i el que havia après, potser si que ara era al món real, però tornaria a estar l'essència de la naturalesa i els seus hostes que en una complicada situació va fer dissipar? Tenia que comprovar-ho.

Es va posar qualsevol cosa de l'armari i va tornar a guardar la nota, l'únic material que conservava d'aquell lloc, que al final tant li va agradar. Baixant ràpidament les escales, va trobar-se amb la seva germana que l'estava esperant amb cara de pomes agres.

-Germana, perquè has dormit tant? Estàs bé? -

-Perfectament Lluna, anem al parc! -

-Ostres, quines ganes tens no? -

L'Aimé va assentir amb el cap i va sortir de casa juntament amb la Lluna, van estar parlant durant tot el camí, explicant-li les seves aventures i la seva germana només va mirar-la molt estranyada i no va dir res més.

En arribar al parc, la Lluna es va aturar enmig i va mirar a l'Aimé amb un gran somriure.

-Germana, ho has fet molt bé, has pogut descobrir el que pot aportar-te la naturalesa i a més a més, saps que? Has reconstruït el bosc i els seus hostes en aquest món! -

-Q-Què...? Tu... No potser, això no t'ho he explicat, no t'he dit res de reconstruir... No serà que...

-La nota, encara la conserves? -

-C-Clar...

-Anem al bosc on es van produir els fets, allà t'ho explicaré tot. -

L'Aimé no podia creure-s'ho, quina relació guardava la seva germana amb el que li va passar?

La noia es va sentir incòmoda per uns moments, tenia moltes ganes de saber que era el que la seva germana volia dir-li. En arribar al bosc, no molt lluny del parc, es va quedar bocabadada en veure com els arbres i animals s'expressaven amb alegria, tot movent les branques i els sons alegres que pronunciaven els animals. Aquell lloc dos dies abans estava desèrtic i completament calcinat, però ara era un altre bosc, ple de color i vida.

-Aimé, jo sóc qui ha aconseguit que arribessis a aquest paratge. Vaig veure com vas cremar aquest bosc fa uns anys i no ho podia permetre, sé les raons del perquè ho vas fer i no et culpo, jo també hagués salvat a la meua família. Però molts dels meus van patir i ara tornen a ser aquí, et donem les gràcies tot el bosc i els hostes. Aimé ens has salvat.-

-E-Espera un moment...tu no ets la Lluna...Qui ets? -

-Sóc l'essència d'aquest bosc i els seus habitants, la teua germana està bé i tornarà a la normalitat quan jo me'n vagi. -

-Te'n aniràs? No... enyoro tornar a l'altre món, no sé... realment vaig sentir la connexió amb la naturalesa i els hostes. -

-Aleshores el meu objectiu ha sigut completat, m'has dit que tenies la nota, conserva-la sempre i així podràs tornar sempre que vulguis si penses en el meu món. Seràs benvolguda. Jo ara m'he d'anar, tinc que protegir l'altre món, protegeix aquest també d'acord? -

-Clar! Ho faré, ningú s'atrevirà a destruir aquest bosc ni als seus habitants, confia amb mi! -

-Fins arreveure Aimé. -

-Adeu deïtat. -

I així va ser com l'essència es va anar, tornant a la normalitat a la seva germana i protegint el bosc del seu món, mentre que amb l'ajuda de l'Aimé, protegiria el d'ella. Sent la seva guardiana.